

бѣхъ тѣй записани въ дѣлото си, щото не забѣлѣжихъ главата на баща си, че се мѣрихъ на прозорчето.

Едното момче държеше на огъня тиганче и съ голѣмо внимание надничаше надъ онова, което се варѣше или пѣржеше вътрѣ. Другото съ ножъ изрѣзваше и изглаждаше нѣкакви лѣскави топки, които стояхъ на купъ прѣдъ него. Това не бѣше друго, а лѣни крушуми; а въ тиганчето се топѣше оловото, отъ което ги лѣяха въ калпа.

— Ххрехзи! магарета! искрепѣ побѣспѣлъ Юрданъ, като позна съ какво се занимавахъ синоветѣ му, и той се повѣрихъ назадъ съ издигнхъ чибукъ.

Синоветѣ зарѣзахъ лабораториумътъ си и исхврѣкнахъ, като вѣтѣрѣ, изъ килерчето и се изгубихъ на улицата.

— Хайдуци! крѣвопийци! изгори-кѣщи! Проклетници проклети! и тѣ бунтъ готвхъ? викаше Юрданъ, като се покачваше бързо по стълбитѣ, защото яростѣта галванизираше краката му.

Горѣ на чардака той срѣщнахъ жена си.

— Доне! не си ли и ти въ тайфата? попита ъхъ той съ грозенъ погледъ... Сичката ми челядь полудѣла!... Ще ме направите на пещель!... Ще изгорите душата ми на стари години!...

И той пѣхтеше и на сила поималше.

Жена му го гледаше прѣхласна.

— Пенчо! Пенчо! завика той. Кѣдѣ се е дѣнхлъ? да питаме него какво прави?... Когато малкитѣ лѣяхъ крушуми, той трѣбва пѣкъ топове да лѣй... Чапкѣни съ чапкѣни!...

— Нѣма го, обади се жена му, отиде на К.

— За какъвъ дяволъ отидѣ на К.?

— Може би до табакътъ да му занесе стотѣ лири.

— До Тосунъ бея? Той утрѣ трѣбаше да иде, маскарата!... Какъ тѣй трѣгва безъ да се обади!...

И чорбаджи Юрданъ се захти кѣмъ писалището. Той го отвори бързо и растѣршува изъ чекмеджето му и из-